

Alter Sinergies

Música en singular

Text > **GEMMA BUSQUETS**, periodista

Font de les fotos > **ARXIU D'ALTER SINERGIES**

Alter Sinergies és molt més que el Festival de la Veu (a)phònica de Banyoles, que des del 2004 és el gran aparador d'aquesta empresa, dedicada a la gestió cultural amb una marca i una manera de fer molt determinada: la singularitat dels projectes. En un context en què la música és un esdeveniment massiu i ha perdut valor, en què els concerts no són moments únics, sinó festivals reconvertits en experiències, Alter Sinergies aposta per diferenciar-se amb propostes tan radicalment diferents com poden ser el Càntut a Cassà de la Selva, o el White Summer a Pals.

A finals dels anys noranta, la discoteca Línia 7 (un local conegut com l'U), situada en un soterrani per sota el nivell de l'aigua, davant l'actual Oficina de Turisme de l'estany de Banyoles, i a la qual s'entrava com si fos la boca d'una parada de metro, va apostar per actuacions en directe de bandes del moment: des de Los Sencillos fins als Azucarillo Kings. Francesc Viladiu (Banyoles, 1977), que era col·laborador de Ràdio Banyoles, va ser el programador d'aquests concerts i qui, el 2001, coincidint amb el desè aniversari de l'emissora municipal, va organitzar-ne un amb vuit grups banyolins, entre els quals hi havia Kitsch. Explica Viladiu, director artístic i cara visible d'(a)phònica, a més de programador de molts altres esdeveniments, que aquests concerts van ser l'embrió d'Alter Sinergies. L'empresa es va iniciar el febrer del 2004 a partir de la bona entesa amb «gent que venim de la programació artística, de la programació tècnica i de l'àmbit de la comunicació». Actualment els socis són Francesc Viladiu i Joan Carles Ros, *Rusky*, tècnic de so de molts grups, entre els quals figuren Sopa de Cabra i Dr. Calypso.

El juny del 2004, Alter Sinergies va prendre la gestió de l'Ateneu Bar, a la plaça Major, i el setembre, de l'Ateneu Escola de Música, un projecte que es va convertir en el principal per a

>> L'equip del festival (a)phònica de Banyoles.

l'empresa fins al 2013, data en què va finalitzar la concessió. «Quan vam començar hi havia cent quaranta alumnes i quan ho vam deixar, després d'aconseguir unir el taller amb l'esco-

la de música, n'hi havia quatre-cents i l'escola s'havia convertit en una de les més importants de les comarques gironines», remarca Viladiu, que posa èmfasi en la doble vessant, la de for-

>> Rusky i Viladiu davant Can Brugada, a la plaça Major de Banyoles.

mació i la d'exhibició, que tenia el projecte de l'Ateneu, amb actuacions quinzenals de músics com The New Raemon, Mazoni o Miquel Gil.

El 2004 és també l'any en què Banyoles va esdevenir la capital de la cultura catalana i, coincidint amb l'esdeveniment, es va iniciar el Festival (a)phònica, amb la voluntat d'esdevenir un festival de referència a les comarques gironines quant a veus. «Hi ha una evolució», explica Viladiu. Els primers anys el festival se centrava en cantautors com ara Sisa, Lluís Llach i Paco Ibáñez. La dècada d'eclosió de la nova escena musical catalana va coincidir també amb els anys de creixement del festival, que portava a Banyoles bandes de referència com Manel, Mishima o Roger Mas. «Vam créixer com a empresa coincidint també amb els anys de l'auge de grups i músics del país», assenyala Francesc Viladiu. Recorda, a més, que es va configurar una línia determinada de festival, que volia fugir dels estereotips i de la programació més *mainstream*. Tot confessant preferències personals com la del músic, poeta, pintor i artista complet que és el rossellonès Gerard Jacquet o la cantant francesa Camille, Francesc Viladiu recorda l'aposta que ha fet sempre el festival per «artistes que no surten als cartells», com José González o Vinicio Capossela.

La marca d'Alter Sinergies es destaca per la singularitat i una manera d'idear els projectes gairebé artesanal: «Capgirar-ho i que et motivin», rebla Viladiu. I en aquest sentit tant

poden organitzar un concert a la barca *Tirona*, com la gira en bicicleta de Paul Fuster o el partit de futbol musical Romarios vs. Tamudos, que el 2011 va enfrontar músics pericos i músics culers. L'ideari del festival Càntut n'és un altre exemple. «És un festival que busca la proximitat, cuinat a foc lent, en el qual vam donar molta importància al disseny, per dignificar la cultura popular», explica Francesc Viladiu d'un projecte que «ha trencat murs i estereotips».

Recull i projecta la cultura i la creativitat emergent que històricament ha caracteritzat la capital del Pla de l'Estany

Expansió

Alter Sinergies, que va començar amb la gestió de l'Ateneu Bar a la plaça i amb un esdeveniment anual com l'(a)phònica, ha trobat des de l'abril del 2014 un paraigua en la Fundació Lluís Coromina, des d'on treballen en quatre àmbits: la gestió, la programació artística, la producció tècnica i la comunicació. En total porten seixanta-dos projectes, i s'encarreguen de la gestió integral de deu d'aquests. L'any

>> Francesc Viladiu amb Pau Fuster.

passat, per exemple, van comptar 145 concerts i espectacles programats, 9 projectes de comunicació, 4 festivals i 205 produccions tècniques de teatre, música, dansa i circ.

El 2013, la finalització de la concessió de l'Ateneu va obligar l'empresa a buscar projectes fora de Banyoles i a expandir-se a altres nivells. «És un món en el qual no pots viure d'un projecte, n'has de crear molts», diu Francesc Viladiu. En aquest moment, Alter Sinergies recull i dona projecció a la cultura i la creativitat emergent que històricament ha caracteritzat la capital del Pla de l'Estany. Francesc Viladiu recalca la necessitat d'una estructura, perquè per manca de gestió sovint no s'han tirat endavant els projectes. «Ens han comparat amb la Bisbal. Més enllà d'haver-hi molts bons músics, també hi ha una estructura, i Bankrobber ha ajudat moltíssim Sanjosex i Mazoni», explica. El programador i director artístic recalca la importància de «saber-te ubicar, com a ciutat, en el sector cultural» i menciona iniciatives impulsades pel Centre Cívic de Porqueres, en l'àmbit comarcal, però lamenta, en l'àmbit de país, la manca d'un «teixit de sales per crear i fer créixer artistes i projectes artístics que creïn públics».